

INSPIRATIE MAGAZINE

Maart 2026

Passie en vakmanschap

Vader en dochter samen bij SIGHT

16

*'Ze is en blijft een paardenmeisje
in hart en nieren'*

sightlandscaping.nl

Het gaat er niet alleen om wat we doen **MAAR OM WIE WE ZIJN**

Als jongen van 7 jaar koos ik voor het groen. Ik wilde mooie tuinen maken en bomen planten die een eeuwigheid zouden kunnen groeien. De basis van ons vak leerde ik op school en erna leerde ik vele malen meer van mijn collega's en de mensen om mij heen.

De passie voor ons mooie groene vak is nooit weggegaan. Het gevoel van buiten werken, de frisse lucht, zien hoe iets groeit onder je handen. Maar wat er door de jaren bij is gekomen, is misschien nog wel mooier: de mensen met wie ik dit vak mag delen.

Nu de dagen weer langer worden en het voorjaar in aantocht is, komt alles weer tot leven. De eerste knoppen, het eerste groen, nieuwe energie. Het is elk jaar weer bijzonder om dat van dichtbij mee te maken. En het is precies die energie die ik ook terugzie in onze mensen.

Als ik door dit magazine blader, valt me weer op hoe verschillend de wegen zijn die naar SIGHT leiden. Edwin die een compleet andere carrière had voordat hij in het groen kwam werken. Ruben die de liefde volgde van Catalonië naar Nederland. Jonge starters, carrièreswitchers, vakmensen met tientallen jaren ervaring. Allemaal met hun eigen verhaal, hun eigen levenspad, hun eigen redenen om elke ochtend naar buiten te gaan.

En toch staan ze samen. Op het terrein, in de wijk, langs de weg of op kantoor. Dát is wat SIGHT bijzonder maakt. Niet alleen wat we doen, maar wie we zijn.

Dit magazine is niet alleen óver hen, het is ook vóór hen. Ik ben ontzettend trots dat ze bij ons zijn.

Veel leesplezier.

HENRI SCHUURMAN
ALGEMEEN DIRECTEUR

32

Meer vrouwen in het hoveniersvak

MEREL DEN BOOGERT

10

Van kroeg naar groen: een blijvertje

BART GIELINGH

36

In de voetsporen van mijn vader

FRANK BUURMAN

28

Het is geen baan, het is wie je bent

JOHAN RAP

22

Meer oog voor biodiversiteit

ERIK HOLLAND

4	Max Ottenhof	26	Ruben Sola Vazquez
8	Edwin van der Wolde	34	Petra, Stan en Hennie
14	Rob Beumer	40	Peter Wallet
18	Pieter & Hanneke Amse	42	Jayton Hokke
24	Lisette Bouma	50	Onze locaties

MAX

“Altijd opzoek
naar nieuwe
uitdagingen”

*Max zoekt altijd nieuwe uitdagingen
Op zijn werk houdt hij van gepuzzel
met constructies en in zijn vrije tijd
traint hij voor triatlons en verbouwt hij
eigenhandig zijn complete huis: Max
Ottenhof daagt zichzelf graag uit.*

Tijdcapsule

Max heeft net drie weken vrij gehad om te klussen en te slopen in zijn nieuwe huis. Het is één van de oudste huizen van Almere, helemaal van hout. Het stamt uit de jaren '80 en er is sindsdien niks meer aan de inrichting gedaan. Max en zijn vriendin pakken de woning van top tot teen aan. "Het is een tijdscapsule," lacht Max. "Met donkerbruine tegeltjes met bloemetjes en schrootjes aan de muren. Dat is er nu allemaal uit. We verplaatsen de wanden, maken een bijkeuken en hebben het toilet verplaatst. We gaan voor een Japans-Zweedse stijl, met matte kleuren en beigetinten."

Hoe Max zo handig komt? Hij lacht: "Dat vraag ik mezelf ook weleens af. Maar ik probeer en doe gewoon. Soms vraag ik advies. En af en toe gaat iets niet goed. Zoals laatst met het verleggen van de riolering. Toen brak er een stuk van de hoofdriolering. Nou ja, dat is dan even balen, maar ik los het op en ga weer door."

De verbouwing van zijn huis is niet het enige waaraan hij zijn vrije tijd besteedt. Ook op sportief vlak zoekt Max telkens uitdagingen. Afgelopen zomer deed hij voor het eerst mee aan een halve triatlon. Zijn vriendin ondersteunde hem in de voorbereiding. "Dan gingen we samen 65 kilometer fietsen." Maar waar zijn vriendin bij terugkomst andere dingen ging doen, spoorde ze hem aan om ook nog 10 kilometer hard te lopen. Komend jaar wil Max met zijn vader een marathon lopen op Terschelling. Ook vroeg een vriend of hij mee wil doen aan een HYROX-wedstrijd. "Daarbij wissel je het hardlopen af met oefeningen zoals lunges en burpees. HYROX kan je met zijn tweeën doen, je mag bij de oefeningen elkaar afwisselen. Ik heb het een keer geprobeerd en het is niet per se mijn straatje. Het is zwaar, maar dat triggerde me juist om te zeggen: waarom niet?"

"Bij veel uitdagingen denk ik: waarom ook niet?"

De puzzel van houtwerk

Ook houdt Max van de puzzel die het werken aan tuinen met zich meebrengt. De laatste tijd werkt hij veel mee aan binnentuinen. Als daar 'houtwerk' aan te pas komt, zoals de plaatsing van een pergola of overkapping, is hij in zijn element. "Op papier kan je die heel precies uittekenen, maar in de praktijk blijkt de situatie soms anders te zijn. Doordat de tuin schuin afloopt, of een grens niet helemaal recht loopt. Dan moet je het ontwerp ter plekke passend maken, dat vind ik leuk."

Zoveel meer dan stratenmaker

"Ik word altijd de stratenmaker genoemd, terwijl bij de aanleg zoveel meer komt kijken dan alleen bestrating leggen." Hij lacht: "Hopelijk ben ik nu verlost van dit stempel."

Edwin van der Wolde staat om 5:15 uur op, eet acht volkoren boterhammen als lunch en werkt met schop en heggenschaar in de wijken van Apeldoorn. Niets bijzonders, zou je denken. Tot je hoort dat hij tot twee jaar geleden CEO was van een multinational. "Iedereen vindt het gek," lacht Edwin. "Maar als je er gelukkig van wordt, moet je het doen."

EDWIN

VAN CEO NAAR HOVENIER: "IK WILDE GEWOON IETS LEUKS GAAN DOEN"

Van boardroom naar fluorescerend hesje

De overstap van boardroom naar plantvak was geen impulsieve beslissing. "Die baan als CEO kan je niet zo heel lang volhouden. Tien jaar is de limiet, dan moet de volgende het overnemen." Edwin ging met zijn zestigste met pensioen, maar stilzitten was geen optie. "Ik dacht: waarom zou ik niet in het groen gaan werken? Ik vind tuinen leuk en ik heb wel groene vingers." Naast persoonlijke voldoening speelt ook een dieper motief mee. "Ik ben een bevoorrecht mens, dus je moet ook iets teruggeven. Het is niet alleen maar nemen." Die instelling past hij ook toe bij het helpen van jonge ondernemers: "Die benaderen mij en dan help ik ze. Dat geeft mij ook weer energie."

Hordes nemen

Het sollicitatieproces verliep niet zonder hindernissen. "Eerst kreeg ik een hele boze mevrouw aan de telefoon van een uitzendbureau. Die vond het belachelijk dat ik solliciteerde en zag geen groene achtergrond." Bij SIGHT verliep het sollicitatiegesprek soepeler: na een goed gesprek kreeg Edwin de kans om eerst een maand mee te draaien om te kijken of het wederzijds zou bevallen.

Leren van de meesters

Zijn eerste werkdag werd direct een leerschool. "Jan Willem Hof heeft mij als mijn mentor veel geleerd. Mijn eerste uur moest ik schoffelen. Maar mijn schoffel was verkeerd afgesteld en ik kreeg meteen op mijn lazer." Edwin grinnikt bij de herinnering. "Er kwam toevallig iemand van de gemeente langs die zei: 'Wat doet u hier? U ziet er niet zo uit dat u hier werkt.'" Arjan van de Haar (voorman) en Wibren Renssen (ploegleider) is hij dankbaar voor de tijd die ze in hem hebben gestopt. Ook zijn lunch moest worden aangepast. "Ik had krentenbollen en eierkoeken bij me. Daar werd ik hartstikke duizelig van. Dat is geen voeding waar je op kunt werken als je zoveel calorieën verbrandt." Nu eet hij acht boterhammen, iets wat een jaar geleden ondenkbaar was.

"Deze mensen zijn gouddeerlijk. En die eerlijkheid vult je meer dan het geld in je portemonnee."

Geen egoproblemen

Edwin past verrassend goed in zijn nieuwe omgeving. "Ik heb geen egoproblemen en beweeg me heel makkelijk tussen verschillende lagen van de samenleving. Het zijn allemaal professionals met hart voor het vak hier, en er is weinig politiek spel." Zijn collega's weten inmiddels wel met wie ze te maken hebben. "Als we een klagende burger hebben, word ik altijd naar voren geschoven omdat ik verbaal wat sterker ben." Thuis begrijpt niet iedereen zijn keuze. "Mijn dochters vinden het wel gek. Maar ze zeggen: 'Pap, als jij er gelukkig van wordt, moet je dat doen.'" Ook zijn sociale omgeving staat versteld. "Die snappen er helemaal niks van. Die vinden dat ik hier niet op mijn plek ben."

Zakelijke blik op groen

Edwin brengt wel zijn ervaring mee. "Ik blijf denken wat er logischer en efficiënter kan." Met zijn team van drie man werken ze efficiënt en slim. "We zoeken de ruimtes op waarin we kunnen opereren en wijken soms af van de planning, omdat wij zien wat er moet gebeuren." "Wij worden iedere dag beter!" Hij heeft ook ideeën over het werven van nieuwe werknemers. Zijn oplossing is simpel maar effectief: "Je hebt 200 ambassadeurs rondlopen, die allemaal iemand kunnen enthousiasmeren. Laat dat nou 10% nieuwe kandidaten opleveren waarvan 20% het ook echt gaat doen. Nou, dan heb je vier nieuwe mensen. Zo simpel werken die dingen toch?"

Tot de laatste schoffel

Over anderhalf jaar stopt Edwin definitief. "Dan ben ik 65 en dan komt er weer wat anders. Dan ga ik reizen en kijk ik naar een huis in Italië." Tot die tijd geniet hij van zijn onverwachte carrière. "Het is buiten werken en ik word er fit van. En ik kom in contact met mensen waar ik voorheen nooit mee in contact zou zijn gekomen. Dat vind ik waanzinnig leuk."

“Mensen iets leren is ‘het leukste wat er is’ ”

BART

Toen Bart Gielingh in de tuin van zijn nieuwe huis bezig was, ontstond het idee voor een carrièreswitch naar het groenvak. “Ik haalde de stenen uit de tuin, die was helemaal betegeld. Ik was lekker aan het werk buiten en dacht: kan ik dit niet als werk gaan doen?” Het idee liet hem niet los. Zijn werk als bedrijfsleider van een kroeg in Groningen had hij wel gezien. “Horeca is heel gezellig en ik ben een sociaal dier. Maar ik zag amper daglicht, moest altijd klaarstaan, dat zag ik niet meer zitten.” Ook omdat er inmiddels een kleine op komst was en de pandemie kwam.

Overstap naar het groen

En dus trok Bart de stoute schoenen aan en ging hij ‘flirten’ met het groen. “Het beviel me prima.” De overstap naar het groen is een ‘blijvertje’: Bart houdt van het fysieke werk, van het buiten zijn, van de vrijheid. “In de horeca had ik nog weleens last van een winterdip, sinds ik in het groen werk nooit meer.”

Het liefste gaat hij op zijn skeelers naar het werk. “Mijn jeugdliefde, de inline skates. Als ik tijd heb in het weekend maak ik een tocht van Groningen naar Lauwersoog en terug. Zo’n 90 kilometer. Dan ben ik acht uur onderweg. Banaantje mee en een broodje gepekeld vlees, heerlijk.”

Verantwoordelijkheid geven

Inmiddels is hij zelf aan de slag met ‘zijn’ team. “Dat vind ik het leukste wat er is. Kennis overbrengen, mensen vertrouwen geven. Het is heel prettig werken. Mensen zijn heel leergierig en gemotiveerd. Ze willen alles leren.” Bart lacht: “Ik laat ze ook alles doen, ze krijgen van mij veel verantwoordelijkheid. Dat is voor iedereen leuk. Ja, wel volgens alle regels hoor.”

En zijn tuin, waarmee het groenavontuur begon? “Die staat er prachtig bij. Vlinderstruiken, varens, hедера. En een enorme bamboe. Je kent hem niet meer terug, zo groen.”

ROB

DE CIRKEL
IS ROND

Rob Beumer werkt in Ermelo, op het terrein van 's Heeren Loo: een prachtige parkachtige omgeving met zorgwoningen. Daar leidt hij een team dat elke dag aan de slag gaat, samen met jongens van de Inclusief Groep (Gresbo). Bijzonder is dat Rob nu werkt op precies dezelfde plek waar hij ooit begon, als jonge verpleger. "Er was laatst een cliënt die mij nog herkende," vertelt hij. "Rob, werken" zei hij, net als toen. Heel bijzonder."

Zijn moeder had ooit in de NCRV-gids een oproep gelezen om de verzorging in te gaan. En zo werd Rob, pas 17 jaar oud, op het station afgezet met zijn koffertje om de opleiding tot verpleger te volgen. "Een eenzame tijd," blikt hij terug. "Niet per se leuk, maar ik werd er snel zelfstandig van. Die periode heeft me gevormd tot wie ik nu ben." In de jaren '80 nam hij afscheid van de zorg. "Teveel managers," legt hij uit. Des te meer bijzonder dat hij nu, jaren later, terug is op deze plek maar dan buiten in het groen.

Bovenin de attractie

Rob maakte in al die jaren veel mee. Zoals de aanleg van een attractiepark. "We werkten met een team van Canadezen en Engelsen. Tijdens de bouw van de houten achtbaan zochten ze iemand die kon klimmen. Dat kon ik, en dus hing ik bovenin de attractie," vertelt hij met een glimlach. Met sommige Canadezen heeft hij nog steeds contact, net als met een aantal Tsjechische collega's met wie hij jarenlang projecten uitvoerde. Hij bouwde vriendschappen op die verder reikten dan alleen het werkzame leven. "Het voelde als familie". Betrokken en zorgzaam – dat is Rob. "Ik vind het altijd interessant hoe iemand in elkaar zit. Niet als psycholoog, maar gewoon als mens. Met geduld bereik je veel. Iedereen heeft een talent. De een werkt heel secuur, de ander kan weer iets anders heel goed. Soms neem je iemand even apart, zodat hij zijn ei kwijt kan. Dat gaat over het algemeen goed." Werken op dit terrein is bijzonder. "Je ziet en hoort de cliënten. Dat is even wennen. En we moeten extra ons best doen om paden netjes te houden, zeker in de herfst. Cliënten in een rolstoel kunnen anders makkelijk wegglijden."

Levenservaring

Het leven gaf Rob niet alleen mooie momenten, maar ook de nodige uitdagingen. "Geluk en verlies bestaan naast elkaar," zegt hij. "Momenten van verdriet zijn er, maar dat hoeft je niet volledig van je stuk te brengen." Na zijn scheiding, een verdrietige periode, vond hij een nieuwe hobby: levende historie, oftewel LARP (Live Action Role Playing). Larpen is een vorm van rollenspel waarin je letterlijk in de huid kruipt van je personage en samen met anderen een verhaal tot leven brengt. Dat kan tijdens een eendaags evenement, maar er zijn ook hele weekenden waarin spelers onafgebroken in hun rol blijven. Sommige verhaallijnen lopen zelfs over meerdere weekenden door, waardoor een doorlopend avontuur ontstaat waarin fantasie, improvisatie en samenwerking centraal staan.

"In Harderwijk kwam ik ermee in aanraking. Sindsdien ga ik regelmatig met mijn vriendin verkleed naar bijeenkomsten. Iedereen blijft in zijn of haar rol. Ik begon als schildknaap, zij als paladijn. Het is niet zomaar verkleeden: er worden complete verhalen gespeeld. Je kunt er al je creativiteit in kwijt en even in een ander leven stappen."

Rob heeft meerdere bijzondere rollen: als Engelse politieagent ('Bobby') bij Het Dickens Festijn Deventer, als piraat bij andere evenementen en binnenkort zelfs als rattenvanger. "In zo'n rol voel je je vrij. Je bent even heel iemand anders. Dat maakt het zo leuk."

De cirkel rond

Op het terrein van 's Heeren Loo is Rob terug waar zijn loopbaan ooit begon. "Dat vind ik bijzonder. Voor mij voelt het alsof de cirkel rond is."

WINTER

Elke woensdagavond schuift Hanneke bij haar vader aan. Dan praten ze bij over van alles en nog wat. Vandaag staat er lasagne op het menu. Ze hebben een mooie band, lachen en vullen elkaar goed aan. Er is wel eens een tijd geweest dat hun contact minder was, vertellen ze. Maar daar is nu niets meer van te merken. Een mooi gesprek met vader en dochter.

VADER EN DOCHTER WERKEN BEIDEN IN HET GROEN

PIETER & HANNEKE

Paardenliefde

Hanneke heeft vanaf kleins af aan een liefde voor paarden. “Een echt paardenmeisje. Ze ging vroeger al mee met haar oom op de vrachtwagen met naar de paarden met stro”, blikt vader terug. Trots en blij is ze als ze uiteindelijk aan de slag gaat bij een paardenhouderij. “Geweldig. Tussen en met paarden werken was een droom. Ik regelde bijna alles op de houderij. Zorgen dat de paarden allemaal voldoende te eten hadden, mee konden doen aan de rijlessen, laten lopen als ze een dag niet bereden werden. Ze hebben elke dag beweging nodig, dus je kunt je voorstellen dat het hard werken was. Wist je trouwens dat je bij sommige bedrijven een paard kunt leasen voor een dag of meer? Ik liep op een dag bijna 40 duizend stappen. Ik was uiteindelijk verantwoordelijk samen met het team voor zo’n dertig paarden en ik verzorgde ze allemaal met veel plezier. Alleen ‘nee’ zeggen kon ik niet zo goed. Het werk werd uiteindelijk teveel. Toen wist ik dat ik wat anders moest gaan zoeken. Mijn vader wist dat buiten werken mijn voorkeur had en tipte me om eens te informeren op zijn werk. En ja, ik heb het nu erg naar mijn zin hier al mis ik de paarden nog steeds.”

Ondernemend gezin

Samen met haar broertje, zusje en ouders groeit Hanneke grotendeels op in Harderwijk. Daar had Pieter samen met zijn toenmalige vrouw een winkel in woonaccessoires. Pieter: “Dat was een leuke tijd. Hard werken, dat wel. Zeven dagen in de week waren wij aan de slag. De kinderen waren vaak in en om de zaak te vinden. Tekenfilms kijken achterin de winkel, rondjes rennen in de hal, mee naar de beurs.” Hanneke: “Onze winkel zat in hartje Harderwijk. Alle ondernemers van de binnenstad kenden ons als kinderen wel. Dat vond ik leuk”. Pieter: “Nog steeds als ik door Harderwijk loop, zwaaien mensen naar me. Dan herkennen ze me van die tijd. Dat is toch bijzonder.” Toen de Gamma begon met het verkopen van bankstellen, besloot Pieter met de zaak te stoppen. Uiteindelijk kwam hij weer bij zijn eerste vakgebied terecht: werken in het groen. Waar hij eerder, bij de start van zijn loopbaan in de rozenteelt werkte, vond hij nu zijn plek in het groen bij SIGHT.

“Pa tipte me om eens te informeren op zijn werk”

Van Canterbury naar Rome

Het liefst wandelt Pieter veel en ver. Nu zit hij in de wachtstand. Hij heeft last van zijn heup. “Daar kijk ik naar uit. Dan kan ik weer volledig werken en mijn favoriete hobby weer oppakken. Wandelen. Als ik weer mag dan staat er een oude pelgrimsroute op het programma die loopt van Canterbury naar Rome, de Via Francigena. Eerder liep ik al naar Santiago de Compostella. Die is wat bekender. Deze route vanuit Canterbury is zo’n 3000 kilometer en dat zijn ongeveer 120 wandeldagen. Ik loop alleen. Dat is soms eenzaam maar ook heerlijk. Je komt los van alles. Iedereen loopt voor zichzelf maar je ontmoet vaak ’s avonds bij het eten of overnachten andere wandelaars. Sommige mensen zeggen dat ze wachten tot hun pensioen met zulke plannen. Maar wie zegt dat het dan nog kan? Ik kan niet wachten om weer aan het werk én aan de wandel te zijn zonder pijn.”

Familiemensen

Waar Hanneke en ‘manke opa’ Pieter beiden met volle teugen van genieten: hun nichtje en kleindochter. Maar wat graag komen ze op bezoek en ze nemen hun rol als opa en tante erg serieus. En Hanneke combineert een bezoek aan haar nichtje graag met haar andere liefhebberij: de Efteling. Ze is er dit jaar al meer dan tien keer geweest. Vaak met vrienden die er ook graag naartoe gaan. Soms ook alleen. “Nu ik de adrenaline van het springen met paarden mis, moet ik het in de achtbanen zoeken, hè?!” lacht Hanneke. Pieter heeft de lasagne al voorbereid. “Ik kom uit een koksfamilie, maar ik ben al blij dat ik dit kan klaarmaken. Mijn vader was kok. En de kinderen gingen aan de slag bij zijn leveranciers. Bij de slager, groenteboer en de bakker. Grappig toch. Gelukkig heb ik de genen van de andere kant van de familie wel meegekregen, bloemisten en tuinders. Zo zie je maar. Komt het altijd goed.”

ERIK

Na tien jaar in de particuliere tuinen maakte Erik Holland de overstap naar het publieke groen. Anderhalf jaar later is hij niet alleen professioneel gegroeid, maar ook als mens veranderd.

Een liesbreuk, opgelopen als hovenier, leidde er toe dat Erik echt een andere keuze ging maken. Hij had al een tijdje op de plannen gebroed, maar het was er nog niet van gekomen. “Als ik een stap wil maken, moet ik dat nu gaan doen. Nu ben ik nog jong en kan ik doorontwikkelen,” dacht hij toen hij herstelde van zijn liesbreuk. Hij maakte de overstap naar het publieke groen.

Meer oog voor biodiversiteit

Niet alleen zijn werk veranderde. Ook Eriks visie op natuur en groenbeheer is veranderd. Hij heeft meer oog voor biodiversiteit. “Als ik bij mijn vader op de boerderij ben, zeg ik wel iets van het kerkhof aan insecten en bodemleven dat hij achter op het erf heeft liggen na het uitkorven van de sloten. Maar dat is best moeilijk voor hem, hij is van een oudere generatie en heeft als boer nog een ander perspectief op dingen. Heel langzaam merk ik dat hij, en vooral mijn broertje die de boerderij gaat overnemen, wel iets doen met mijn opmerkingen. Zo laten ze waar mogelijk de bagger liggen en zorgen ze er voor dat er ook ruimte voor de natuur is om te groeien en te bloeien.”

Ook zijn tuin heeft er aan moeten geloven. “Eerder vond ik takkenrillen maar rommelig. Maar dan hoor je van collega’s wat er allemaal in leeft en toen heb ik er ook eentje gemaakt in mijn tuin. Wel achterin, als de borders bij het huis opkomen, zie je er niks meer van,” lacht Erik.

De tuin is belangrijk voor Erik. Hij heeft een stuk moestuin met onder meer tomaten, sla, paprika en eetbare bloemen en een grasveld om lekker op te voetballen met de kinderen. De overige grond is een Engelse tuin in wording, met strak gesnoeide bollen, en veel bloemen. Daar leeft hij zich graag in uit. ‘Even niemand aan mijn hoofd’. En ook het fijnste moment van de dag beleeft hij ‘s avonds, als hij met zijn vrouw en twee jonge kinderen een rondje door de tuin maakt. “Gewoon, samen een beetje ongewenst kruid plukken.”

VAN GAS GEVEN NAAR PERSOONLIJKE GROEI

"IK VIND HET HEERLIJK ZO!"

Lisette Bouma heeft net haar eerste huis gekocht in het dorp waar ze al haar hele leven woont. Afgelopen januari trok ze samen met haar vriend in hun nieuwbouwwoning in Dronten. "Wij hebben geluk gehad," zegt ze stralend.

De liefde voor groen kreeg ze van huis uit mee. Haar vader werkt bij Staatsbosbeheer en binnenkort kan ze in haar eigen tuin aan de slag. "Ik houd van tuinieren en verheug me er enorm op. Mijn ouders en schoonouders hebben ook een groene tuin. Een moestuin staat zeker op mijn lijstje." Die sluit mooi aan bij haar andere hobby: koken. "Ik haal bijna nooit eten af. Misschien één keer per jaar. Koken vind ik leuk en ontspannend, vooral de Italiaanse keuren en steeds meer ook de Aziatische. Ik doe veel op gevoel. Bakken vind ik ook leuk, maar dat vraagt om meer precisie."

Thuis in Dronten

Lisette heeft haar thuishaven nooit verlaten. "Waarom zou ik? Ik heb het er altijd naar mijn zin. Familie en vrienden wonen dichtbij en ik voel me er thuis." Ze werkte als scholier bij de Jumbo, waar veel mensen haar gezicht leerden kennen. "Grappig eigenlijk, je blijft daardoor een bekende."

Haar vriend woonde door zijn studie geschiedenis wel op verschillende plekken, van Schotland tot Zwitserland. Hoe ze elkaar leerden kennen? "Onze moeders gingen naar dezelfde kapster. Die dacht dat wij wel een leuk stel zouden zijn. Tijdens onze eerste date hebben we uren gepraat. En nu hebben we ons eerste huis samen gekocht. De kapster knipt niet alleen goed, maar is ook een goede matchmaker."

Rust en verantwoordelijkheid

Rustig, nuchter en verantwoordelijk, zo typeert Lisette zichzelf. "Vroeger al," lacht ze. "Mijn vriend is net zo, alleen beschikt hij over iets meer geduld. Dat vult elkaar mooi aan." Naast koken en tuinieren is Lisette een gezelligheidsmens. Lekker een spelletje doen of borrelen met vriendinnen, naar een concert of gewoon even wandelen. "Na het eten loop ik vaak een rondje. In het weekend wandel ik graag in het bos."

Een bucketlist vol grootse plannen heeft ze niet. "We zien wel hoe het loopt. We doen gewoon veel leuke dingen. Sommige mensen zouden misschien zeggen dat ik een saai leven leid, maar daar heb ik echt geen last van. Ik vind het heerlijk zo."

“GENIET VAN DE MENSEN OM JE HEEN”

Als Ruben Sola Vazquez naar Nederland emigreert moet hij wennen. Aan de grijze dagen, het dagritme en de taal. Maar twee dingen zijn vertrouwd: Nederlanders zijn net als Spanjaarden harde werkers én ze weten wat genieten is.

Op zoek naar nieuwe mogelijkheden

Van Catalonië naar Eelde in Groningen: de liefde brengt Ruben hierheen. Maar daar gaat een bijzonder verhaal aan vooraf: Hij ontmoet zijn Nederlandse vrouw in Spanje, waar zij als docent Engels aan de Costa Brava werkt. Haar stage beviel zó goed dat ze er bleef. Ze trouwen in Spanje en ook hun eerste dochter wordt er geboren. Ruben: “Maar op een dag beseften we: in Nederland liggen meer groeimogelijkheden voor ons.” Als dochter Emilia 1,5 jaar is, verhuizen ze naar Nederland en laten alles achter in Spanje. “Zelfs de auto hebben we verkocht,” lacht Ruben. Vanuit Spanje hebben ze hun banen al geregeld. Zijn vrouw in het onderwijs, Ruben in een wijnwinkel in Groningen. Dichtbij Eelde, waar ze bij zijn schoonouders verblijven totdat ze een huis vinden. “In Spanje hadden we familie dichtbij, dat wilden we hier ook weer,” vertelt Ruben.

Liefde voor wijn

De baan in een wijnwinkel is geen toeval. Tijdens zijn studie land- en akkerbouw werkte hij als ober in een luxe hotel in Lloret de Mar. Na werktijd mocht hij meeproeven van de goede wijnen die er geschonken werden. “Ik ben begonnen met wit, daarna met rood. Goed eten en goede wijn, dat was genieten.” Rubens belangstelling leidt er toe dat hij zich specialiseert in wijn maken. Na zijn studie werkt hij op verschillende wijnboerderijen, meestal kleine familiebedrijven. Van plant tot fles: Ruben doet alles. Dus als hij naar Nederland vertrekt,

wil hij iets doen met zijn passie voor wijn. In de winkel in Groningen kan hij die wel kwijt, toch wringt het. Hij mist de buitenlucht en hij spreekt het Nederlands nog niet vloeiend.

De juiste plek vinden

Hij probeert verschillende andere banen, maar voelt zich nergens écht thuis. Tot zijn vrouw op een dag langs de vestiging van SIGHT in Eelde rijdt en hem daarover vertelt. Ruben bekijkt de website, ziet tot zijn verbazing een passende vacature en solliciteert meteen. Hij wordt aangenomen en voelt zich er al snel op zijn plek. “Ik kan hier mijn planten- en bodemkennis delen en me ontwikkelen. Ik werk aan mooie projecten zoals de bestrijding van invasieve exoten.”

Het leven vieren

Thuis in Eelde zijn Rubens Spaanse wortels merkbaar. Met zijn kinderen en met zijn vrouw praat hij Spaans. En er is altijd iets te vieren, met cava, wijn, en lekkere ham en kaas op tafel. Sinds kort geeft Ruben Spaanse les. Niet alleen de taal komt voorbij maar ook de gewoontes, het eten en de wijn. “Genieten van de mensen en het leven vieren, dat is voor mij het belangrijkste. En dat deel ik graag.”

RUBEN

ONZE PARTNER

Johan Rap

JOHAN

**LIEFDE VOOR HET LAND
EN HET LEVEN
"HET IS GEEN BAAN,
HET IS WIE JE BENT"**

Van boerenfamilie naar groene ondernemers

"Ik ben een trekkerchauffeur, dat is echt mijn ding," zegt Johan Rap met een brede glimlach. Wat veertig jaar geleden begon als een klein familiebedrijf op de Veluwe met zijn vader, groeide uit tot een onderneming met twintig mensen. Maar niet uit ambitie.

"We wilden eigenlijk nooit zo groot groeien," vertelt Johan eerlijk. "Maar als je met grote partijen werkt, dan ontkom je er gewoon niet aan." Johan brengt nu zo'n tachtig procent van zijn tijd door op kantoor met facturen en offertes. Maar hij blijft altijd het liefst betrokken bij het werk op het land met zijn geliefde machines.

Tussen het graan en de grazers

Johan kan intens genieten van het buiten werken: "Wat ik het mooiste vind? Het graan bijvoorbeeld. In het voorjaar is alles nog zwart van het ploegen, dan komt het zaaien en groeit het langzaam op. Wij doen geen chemische onkruidbestrijding, dus gaan we er met de eg doorheen om het onkruid te onderdrukken. En als het dan in augustus geoogst wordt, het hele veld groot en gouden, ja, daar kan ik echt van genieten. Of als we een grote poel aanleggen en er in een droge periode honderd koeien omheen staan te drinken. Dat soort momenten, daar doe je het voor."

Familie aan het roer

Natasja Rap is sinds haar zestiende samen met Johan en werkt op kantoor. "Dan maak ik bijvoorbeeld offertes. Hij kijkt hem nog even na - 'staat alles erop?' - en dan: Stuur maar weg." Ze hebben aan een half woord genoeg. Door de jaren heen is ze helemaal meegegroeid in het bedrijf. Ze houdt het kantoor draaiende en springt bij waar nodig. In drukke periodes zorgt ze dat iedereen goed te eten krijgt. Dan pakt ze de auto vol en rijdt naar het land. Voor vijftien man koken? Geen probleem!

Toen ze een half jaar verkering hadden, was Johan eerlijk over wat haar te wachten stond. "Ik heb tegen haar gezegd: denk hier goed over na, of dit ook jouw weg is. Want ik kan niet anders - ik zit op het pad dat ik al vanaf kinds af aan voor ogen had. Je moet weten dat dit werk dag en nacht doorgaat." Maar Natasja was zo verliefd dat ze er geen seconde over hoefde na te denken.

Ook schoonmoeder werkt mee in het familiebedrijf: "Die is 76 en staat nog bijna elke dag klaar." Familie is overal: één dochter werkt vast in het bedrijf, de andere als ZZP'er, beide schoonzons werken ook mee. En de meiden stappen net zo makkelijk op de machines als de jongens. "Samen sta je sterk. Je laat elkaar niet zitten." Altijd over werk - en dat is prima

Bij de familie Rap draaien de gesprekken vanzelfsprekend om het werk, het vormt een natuurlijke rode draad in hun dagelijks leven. "Daar denken we niet eens over na," zegt Johan. Vrienden snappen het niet altijd: "Die zeggen: hoe kun je tachtig uur per week werken? Dat zien ze als straf. Maar dit doe ik al vanaf dat ik kan lopen. We zien het niet als werk." Soms belt de gemeente 's avonds tijdens het eten omdat er een dode koe in een natuurgebied ligt. "Dan kun je zeggen: hallo, ik zit te eten. Maar je kunt ook even meedenken. We eten het even op, dan komen we eraan. Met een uurtje ben je weer terug."

Het geheim van thuis

Het harde werken en de lange dagen kunnen stressvol zijn, maar Johan kan daar goed tegen. Hij heeft geleerd dat balans voor hem vooral betekent dat thuis nooit stressvol is: "Op het werk kan er van alles gebeuren, maar thuis moet het goed en rustig zijn." De huiselijke vrede is voor Johan essentieel om te kunnen functioneren. "Geen ruzie en geen gezeur thuis voor ons. Vooral dankzij Natasja is dit thuis gelukkig nooit aan de orde. Daar ben ik haar echt dankbaar voor." Natasja vult aan: "Als er wat is, dan praten we het zo snel mogelijk uit. Geen stress in huis."

Gezamenlijke passie voor skiën

Hun liefde voor de wintersport begon bescheiden. Natasja vertelt lachend: "We zijn begonnen met een keer naar Winterberg, met geleende spullen. Geen les, niks - dat ging best goed. Toen vonden we al dat we Europees kampioen waren." Van het veilige Winterberg ging het naar Seefeld, en uiteindelijk verder naar de hoge bergen van Oostenrijk. "Daar waren de bergen net iets hoger en dachten we: wow, dit is toch wel heel gevaarlijk. Stiekem gingen we toen meekijken bij een lesgroepje om toch wat beter te worden in de techniek." Ondertussen skiën ze het liefst vijf keer per jaar. "Andere vakanties doen we bijna niet. En soms moeten we halverwege naar huis als het weer daar beter wordt en er gewerkt kan worden. Dan rijden we 's nachts van Oostenrijk naar Nederland, drinken om elf uur 's ochtends koffie en zitten diezelfde middag alweer op de tractor."

"Als er iets nieuws op de markt is, wil ik graag dat wij de eerste zijn die ermee werken"

Traditioneel én vooruitstrevend

Wat Johan zijn dochters, schoonzonen en het team vooral wil meegeven? "Respect voor anderen: dat je netjes bent, doet wat je zegt en oog hebt voor de mensen om je heen. En vooral respect voor ouderen. Dat heb ik van huis uit meegekregen." Natasja knikt: "Dat proberen we onze dochters ook bij te brengen. Je werkt hard, maar je blijft altijd goed voor elkaar."

Johan blijft zijn bedrijf graag vernieuwen. "Als er iets nieuws op de markt is, wil ik graag dat wij de eerste zijn die ermee werken. Dat geldt voor alles, van elektrische tractor tot ecologische landbouw. Toen niemand dat nog deed, waren wij al gecertificeerd. We willen laten zien aan familie en vrienden (gewone boeren), dat biologische landbouw niet alleen maar 'geitenwollen-sokken-gedoe' is."

"Het is geen baan, het is wie je bent"

Voor Johan en Natasja is het duidelijk: "Dit is geen baan, het is wie je bent." Of het nu op de trekker is, in de sneeuw, samen aan tafel met de familie, of met het hele team aan de stampot na een dag hooien, de Raps leven hun eigen ritme. Werk, natuur, liefde én een beetje avontuur zijn altijd met elkaar verbonden. En dat willen ze nog zo lang mogelijk zo houden.

MEREL

MEER VROUWEN IN HET HOVENIERSVAK

Het groenvak in als vrouw? 'Je kunt beter bloemist worden,' zei haar omgeving. Merel luisterde, maar koos een aantal jaar later toch voor het hoveniersvak. Wat haar betreft volgen er nog veel meer vrouwen.

Bij Merel thuis

“Sorry, het is van oorsprong een waakhond,” zegt Merel den Boogert. Haar hond Gijs bespringt en besnuffelt het bezoek en weet niet van stoppen. Ze leidt Gijs af met een balletje met smeerkaas. We zitten aan tafel in haar sfeervolle huis in het kloosterdorpje Aduard, op 15 minuten rijden van Groningen. Het was moeilijk om een interview te plannen. Merel toonde zich flexibel en bood aan het interview thuis te doen. En nu zitten we hier, terwijl haar peuterdochter slaapt en ze over een uurtje haar zoon van school zal halen. Inmiddels werkt ze twee jaar bij SIGHT. Er gingen veel verschillende banen aan vooraf, maar in het groen is ze op haar plek. “Het zat lang niet in mijn systeem om te bedenken dat ik als vrouw het groenvak in zou kunnen,” vertelt Merel. Pas als ze in het buitenland regelmatig een botanische tuin bezoekt en daar vrouwen ziet werken, beschouwt ze het als een mogelijkheid.

Eerst bloemist

En dan merkt ze dat het in Nederland helemaal niet gewoon is. Als ze haar interesse in het groenvak kenbaar maakt, wordt ze vooral gestimuleerd om bloemist te worden. Ook door de voorlichters van de diverse opleidingen. “Hovenier wordt geassocieerd met mannen, bloemist met vrouwen.” Ze laat zich er door leiden en wordt bloemist. Een aantal jaar werkt ze in een bloemenwinkel in Groningen. Merel: “Dat was prachtig, en ik heb er veel van geleerd, maar ik wilde ook nog graag naar buiten, en meer over tuinplanten leren.”

Daarna hovenier

Ze besluit alsnog de hoveniersopleiding te doen. Het valt Merel op dat mensen haar vragen hoe ze haar werk doet als het regent en of het niet koud is. “Zulke opmerkingen zijn vast goed bedoeld, maar tegen een man worden ze niet gezegd,” lacht ze. Ook bij SIGHT is Merel een van de weinige vrouwen. “Als we eens een andere vrouw tegenkomen, groeten we elkaar altijd,” zegt ze. Ze is blij dat SIGHT wel werkt aan het aantrekken van vrouwen. “Laatst hadden we een overleg over hoe we meer vrouwen kunnen werven.” Ze vindt het belangrijk dat er rolmodellen zijn. “Als er meer vrouwen buiten werken, wordt dat gewoner.” Daarnaast zou het ook andere gesprekken opleveren op het werk. “Soms mis ik die wel een beetje.”

“Groen is zo goed voor je geest”

Doen wat je kunt

De schoonheid en rust die Merel ervoer in botanische tuinen wil ze graag doorgeven aan anderen. “Groen is goed voor je geest, ik gun iedereen groen om zich heen.” Natuurlijk heeft Merel zelf een groene tuin. Ze wijst vanaf de eettafel naar een stukje gras. “Daar lag eerst een gazonnetje, maar dat ging niet goed in de schaduw. Ik heb nu kruidenmengsel ingezaaid, zodat er ook nog wat beestjes komen. Sommige mensen vinden het daardoor geen kinderspeelplek, maar zolang je je niet prikt, is het prima.”

Aan de voorkant van haar huis heeft ze een geveltuin. “Voor mezelf, maar het maakt ook het aangezicht van het dorp mooier. Ik houd die van de burens ook bij, ik word er heel blij van.” Toen ze nog op een flatje in Groningen woonde, adopteerde ze bij gebrek aan een tuin een boomspiegel. “Ik kreeg toen veel reacties van omwonenden, ze waren blij dat de straat er zo van opfleurde.”

Wat Merel drijft, is helder: bijdragen aan een sterkere natuur, in werk én dagelijks leven. “Ik doe wat ik kan doen voor een mooiere, gezondere wereld voor mens, dier en plant. Ik ben gewoon een beetje een romanticus, denk ik.”

Nieuwe dingen leren

Bij SIGHT begon ze met hovenierswerk, daarna volgde de uitvoering van de bestrijding van invasieve exoten. En sinds oktober werkt ze als procescoördinator voor TenneT. Een nieuwe functie binnen SIGHT. TenneT is een grote opdrachtgever met veel verschillende projecten en werkzaamheden. Aan Merel de taak om de voortgang op al die projecten te monitoren en te zorgen dat alles aan wetgeving en andere eisen voldoet. “Ik vind het leuk om nieuwe dingen te leren, het is een uitdaging. Maar ik wil wel af en toe nog naar buiten hoor.”

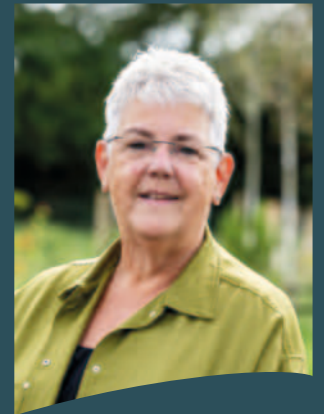
PETJE AF VOOR ONZE COLLEGA'S DIE ELKE DAG BUITEN AAN DE SLAG ZIJN

Bij het team administratie werken Hennie, Stan en Petra samen om alles zo goed mogelijk te regelen. Ze hebben allemaal een andere rol maar zijn een team en de sfeer is goed.

Stan

"Ik ben een echte PEC fan. Ik had 16 jaar een seizoenskaart. Nu ga ik zo nu en dan naar een wedstrijd. Ik hou van Zwolle, ben er geboren en getogen. Eigenlijk ook van Feyenoord maar dat laat ik maar even achterwege. We hebben geluk gehad en voor de echte gekte op de huizenmarkt een huis op de kop getikt. We moesten flink verbouwen. Ook de tuin kwam aan de beurt. Maar die kennis heb ik niet, al vind ik het wel erg leuk. Gelukkig had ik goede hulp met het aanleggen, want anders zou het niet goedkomen. Petje af voor onze collega's die dagelijks buiten staan. Ik moet trouwens wel goed opletten in onze eigen tuin. Mijn zoontje is een ondernemend mannetje en trekt op dit moment alles wat wij netjes hebben aangelegd er weer systematisch uit."

Petra

"Mijn hart lag altijd bij de catering. Ik heb er jaren gewerkt en vind het het mooiste vak van de wereld. Maar werken in de catering bleek uiteindelijk niet meer haalbaar. Ik ging op zoek naar nieuw werk. Je bent nooit te oud om te leren toch? Ik ben fijn terecht gekomen bij SIGHT. Ik leer elke dag en de collega's zijn altijd bereid om mij dingen uit te leggen. Dat waardeer ik enorm. Je kunt me typeren als 'what you see is what you get'. Ik houd van gezelligheid. Ik ben een open boek en nooit chagrijnig. Je moet het samen doen he, je bent allemaal mens. Inmiddels zijn mijn kinderen het huis uit. Ik vind het heerlijk hoor. Maar ik ben vooral blij dat ze goed terecht zijn gekomen en allebei elke dag werken aan een mooi en goed leven."

Hennie

"Ik werk al jaren bij SIGHT met veel plezier, het begon met een handgeschreven sollicitatiebrief. Voelt als de tijd van de hiëroglfen. Kun je je het voorstellen? Ik ben in al die jaren meegegroeid met het bedrijf en nu werk ik in het team administratie. Ik heb alles gezien en meegemaakt. We hebben mooie tijden gekend. Met het hele kantoor lunchen in de kantine, samen wandelen of tafelvoetbal spelen. We deden echt veel samen. Ook nu is de sfeer goed en gezellig, al houd ik mijn werk- en privéleven graag gescheiden. Ik woon in Doornspijk met mijn gezin. Daarop ben ik trots. Mijn kinderen zijn het belangrijkste voor mij. Ze zijn inmiddels ouder en redden zich goed. Ik gun ze een leven vol gezondheid en geluk."

MET WATERKRACHT EN VLAGGENKRACHT: FRANK HOUDT ARNHEM SCHOON

FRANK

De man met de hogedrukspuit

Als je in Arnhem langs het station of door de binnenstad loopt, is de kans groot dat je ongemerkt het werk van Frank Buurman ziet. Vier dagen per week rijdt hij met zijn bus door de stad. Achterin staat een tank van duizend liter water en een hogedrukreiniger van 375 bar. "Dat is geen huis-, tuin- en keukenapparaat," zegt Frank. "Het is een serieuze machine. Je moet honderd keer nadenken voor je de trekker overhaalt. Veiligheid staat altijd voorop." Frank begon in 2018 bij SIGHT met prullenbakken legen en bosmaaien. Een jaar later kreeg hij de hogedrukbus onder zijn hoede. "Sindsdien ben ik er niet meer vanaf gegaan," vertelt hij met een glimlach. Hij geniet ervan dat hij grotendeels alleen werkt. "Ik kan mijn eigen schema maken. Vandaag dit, morgen dat. Dat geeft vrijheid."

Geen half werk

Zijn werk is divers: graffiti verwijderen, bruggen schoonspuiten, verkeersborden leesbaar maken of een parkeerplaats schoonmaken na een autobrand. Soms werkt hij op eigen initiatief, soms na meldingen van de gemeente. "Wat ik belangrijk vind, is dat het goed gebeurt. Geen half werk. Als ik iets doe, dan wil ik dat het netjes is. Niet alleen voor mezelf, maar ook voor mijn collega's en voor de bewoners van de stad." Hij heeft direct contact met de gemeente Arnhem. "Dat is fijn. Ik hoef niet alles via-via te regelen. Als ik twijfel of ik ergens wel mag spuiten, bel ik gewoon en krijg ik meestal direct groen licht. Dat vertrouwen maakt mijn werk een stuk makkelijker."

Waardering van bewoners

Trots is hij vooral als de stad er dankzij zijn werk netjes uitziet. "Voorafgaand aan een evenement, zoals de Airborne Herdenking, ben ik vaak al weken van tevoren bezig. Paaltjes schoonmaken, stoepen netjes maken. Als mensen dan zeggen: 'Wat ziet het er prachtig uit', dan geeft dat echt voldoening. Dan weet je waar je het voor doet." Zijn inzet blijft niet onopgemerkt. "Als winkeliers of bewoners tevreden zijn, krijg ik vaak een bedankje. Soms krijg ik zelfs koffie aangeboden. Dat betekent dat je een band hebt opgebouwd. En dat is waardevol. Daar doe ik het voor."

Een eeuwenoude traditie

Na werktijd verruult Frank zijn bus en hogedruksluit voor een vlag van vier meter lang. Hij is vendelier, oftewel vaandeldrager, bij de schutterij Sebastianus in Gendt. “Vendelen is eeuwenoud. Vroeger was het een manier om te communiceren. Elke slag met de vlag heeft een betekenis: er komt een vijand, er kan een gevecht komen.”

Frank leerde het vak via zijn vader, die ook actief was bij de schutterij (traditioneel militair korps). “Vanaf 1996 ben ik erbij. Eerst in groepsverband, later ook individueel. Acrobatisch vendelen is mijn passie. Dan gooi ik de vlag meters hoog, rol eronderdoor of maak een koprol. Het is topsport. Vijf minuten volle focus. Alles moet kloppen.”

Meer dan een hobby

De schutterij is geen kleine club. Er zijn zo'n 170 leden, waaronder muziekverenigingen, jeugdband en vendeliers. “Dat betekent veel oefenen en veel optredens. Soms zijn we elk weekend onderweg: van taptoe tot kermis, van serenades bij een bruiloft tot internationale wedstrijden. We zijn zelfs in Londen en Oostenrijk geweest.” Voor Frank is het meer dan een hobby. “Het is broederschap en dienstbaarheid. Samen iets neerzetten. Of je nu uit Gelderland komt of uit Duitsland, iedereen deelt diezelfde passie. Dat maakt het bijzonder.”

Zijn fanatisme blijkt ook uit de tijd die hij erin steekt. “We oefenen vijf dagen per week. Soms denk ik: pfff, geen zin vandaag. Maar zodra ik er ben, verandert het. Dan krijg ik energie. Dat wil ik ook anderen meegeven: zoek een hobby waar je blij van wordt en houd vol.” Naast de sportieve kant is de schutterij ook Franks sociale leven. “Ik heb er vrienden aan overgehouden. Het kost veel tijd, maar het geeft ook veel terug. Zonder dit zou ik echt een stuk van mezelf missen.”

Vader als voorbeeld op werk en in hobby

Veel van wie Frank vandaag is, dankt hij aan zijn vader. “Hij werkte jarenlang bij de gemeente Arnhem. Eerst op de begraafplaats, later in de wijken. Ik ging soms met hem mee en zag hoe hij zelfs in een moeilijke wijk respect won van bewoners. Dat maakte indruk. Hij liet zien dat je door aandacht en doorzettingsvermogen veel kunt bereiken.” Ook in zijn vrije tijd volgde Frank zijn vader. “Hij zat bij de schutterij en heeft mij het vendelen geleerd. Ik was meteen verkocht. Inmiddels doe ik het bijna dertig jaar. Dat is dus rechtstreeks bij hem begonnen.” Toch wilde zijn vader dat Frank zijn eigen pad liep. “Toen ik stage ging lopen bij de gemeente, zei hij: je gaat niet bij mij. Van je vader leer je niet, zei hij altijd, van een vreemde wel. En dat klopte. Maar daardoor heb ik wel mijn eigen weg gevonden – al treed ik nog steeds in zijn voetsporen.”

Thuis is alles anders

Op het werk staat Frank bekend om zijn inzet en discipline. “Ik neem bijna nooit pauze, collega's moeten me soms echt dwingen.” Thuis is dat totaal anders. “Daar geldt: niks moet, alles mag. Dan kan ik gerust een hele dag luiere.” Dat zorgt voor de nodige balans.

“In de voetsporen van mijn vader”

PETER

ACTIE, AVONTUUR ÉN DRIVE

Peter Wallet is iemand die vol energie door het leven gaat. Hij zoekt voortdurend naar uitdagingen, zowel in zijn werk als privé, en dat leidt hem naar de meest bijzondere plekken. Tegelijkertijd is er ook een andere Peter: iemand die steeds meer waarde hecht aan balans, rust en aandacht voor wat echt telt. "Meer rust, meer balans, meer aandacht voor de mensen om mij heen".

Aandacht voor wat telt

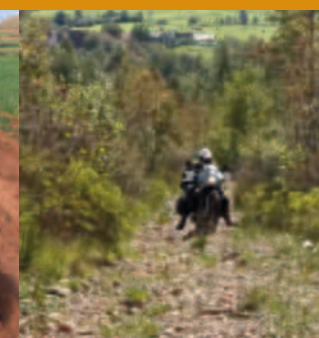
Peter is een enthousiast mens die bij alles wat hij doet vol gas vooruit wil. Zijn werk is een grote drive, waar hij zich met veel passie en energie voor inzet. Maar, naast zijn werk is er ook steeds meer kwalitatieve tijd voor thuis, familie en vrienden. "Even een bak koffie bij mijn ouders doen en een goed gesprek hebben. Lekker het bos in met Marieke (mijn vrouw) en onze hond. Maar ook samen met Marieke ons huis renoveren en er echt ons thuis van maken. En natuurlijk samen met mijn vrienden aan de motor sleutelen of toeren. Dat zijn dingen waar ik energie van krijg en die er voor mij echt toe doen."

Peter maakt daarnaast tijd vrij om te sporten; hardlopen, fietsen en crossfit zijn favoriet. Soms alleen, maar vaak ook met vrienden. Ook hierin gaat hij fanatiek voluit en vindt hij tegelijkertijd meer balans tussen vol gas en ontspanning. "Ik durf het bijna niet te benoemen, maar golfen vind ik echt ontspanning. Je bent buiten in de natuur, zonder druk. Je loopt, beweegt, maar hebt wel een doel. En natuurlijk is het kicken als je een perfecte afslag hebt. Met golfen merk je het direct als je gestrest bent of te graag wil, dan lukt het niet. Dus een perfecte spiegel en bewustwording dat je teveel spanning in je lijf hebt."

En toch nog wel wat wilde (grijze) haren

"Ik blijf ook nog gewoon die jongen met toch nog wel wat wilde (grijze) haren. Met vrienden toeren op de motor. Ervaringen opdoen en er gewoon lekker op uit gaan samen." Peter gaat regelmatig met vrienden op de motor naar het buitenland. Ze begonnen met routes op de weg, maar ook hier lonkt de uitdaging en toeren ze, ook in het buitenland, lekker off road. "We hadden een off road training van een halve dag gedaan en natuurlijk weet je dan voor je gevoel gelijk alles. Nou, daar kwamen we achter in de Pyreneeën. We reden over de oude smokkelaarsroute, midden in de bergen. Je komt op de mooiste plekken en niet de bekende toeristische plekjes, ervaart het land echt zoals het is. Je bent volledig op elkaar aangewezen. Soms moesten we elkaar letterlijk overeind helpen. Een kapotte koppelingskabel, geen bereik, geen idee wat te doen. Je lost het uiteindelijk toch weer samen op. Dat maakt deze reizen zo gaaf! " Die eerste reis naar de Pyreneeën smaakte naar meer. Inmiddels heeft hij met zijn vrienden ook Oostenrijk en Slovenië doorkruist. "Dat zijn ervaringen die ik nooit meer vergeet."

WOORJAAR

SIGHT
LANDSCAPING

"LATEN WIJ ELKAAR IN NEDERLAND NIET UIT HET OOG VERLIEZEN"

Jayton is vrolijk, fit en sportief. In zijn vrije tijd klimt hij graag, speelt hij tennis en trekt er met vrienden of collega's op uit. Ook tijdens zijn vakanties zit hij niet stil. Je kan hem daar op een mountainbike tegenkomen of hangend aan een steile rotswand. "Gelukkig heb ik geen last van hoogtevrees", lacht hij.

Hij groeide op in Brabant, maar woont sinds zijn opleidingstijd met plezier in de groene omgeving van Arnhem. Vroeger dacht hij nog aan een carrière in de sport – bijvoorbeeld als sportleraar. Gezien zijn sportiviteit leek het een logische keuze. Toch ging hij het groen in. Hier lag ook altijd al zijn hart. Een project op de middelbare school, 'ontwerp een tuin', was het eerste moment dat hij nadacht over de mogelijkheid om in het groen te werken. Inmiddels werkt hij er al jaren met veel plezier.

Ik pakte alles aan

Zo vanzelfsprekend was dat niet altijd. In de tijd van de recessie in 2014, na het afronden van zijn groenopleiding (Van Hall Larenstein), kon hij geen baan vinden aangezien geen enkel ontwerpbureau vacatures open had staan om een begin te maken aan zijn carrière. "Ik pakte alles aan: horeca, hoveniersbedrijf, assemblage. Dat was een lastige periode, waar ik veel heb meegemaakt maar mij heeft gevormd tot wie ik ben. Uiteindelijk kon ik na vele omzwervingen als ontwerper bij het bureau in Veenendaal terecht". Jayton werkt inmiddels bij SIGHT en is verantwoordelijk voor alle ontwerpen. "Elk ontwerp is weer een uitdaging. Ik houd van de kracht van mooie beplanting. Je kunt daarmee een eigen gezicht geven aan de context."

Je hebt tuinen, openbare ruimte en je hebt natúúr

"Ik kan ontwerpen maken voor elke groene ruimte. Ik bedenk dan hoe we planten en bomen, bestrating, straatmeubilair en alles wat ermee te maken heeft, kunnen inpassen. En dat is mooi. Maar je hebt tuinen, openbare ruimte en je hebt natúúr. De natuur, dat is een ander verhaal, hè. De imposante bergen, de zee. De kracht van de natuur. Fascinerend. Vroeger tijdens de familievakanties werden vaak bergen en bossen opgezocht. Dat vond en vind ik nog steeds heerlijk. Als je wel eens naar Italië op vakantie gaat, dan zie je daar boerderijen midden in bergen, weilanden en bossen staan. Geen schuttingen of hekwerken te zien maar juist één zijn met de natuur om hun heen. Het is een groot verschil met hier in Nederland waar alles te veel is af gekaderd."

JAYTON

Bomen zijn zuurstof

Dat groen belangrijk is, merkt hij elke dag in de praktijk. "Steeds meer bedrijven en opdrachtgevers ontdekken de kracht van een groene, mooi aangelegde omgeving. Het zorgt voor een prettige sfeer en draagt bij aan het welzijn van medewerkers. Ik ben voor groenbehoud, voor meer laten staan. Nederland is dichtbevolkt en er is maar weinig natuur, dus daar moeten we zuinig op zijn. Bouwen is goed voor de economie en nodig voor iedereen die een huis nodig heeft. Maar de natuur is de basis. Bomen zijn onze zuurstof, dus denk twee keer na voordat je besluit ze te kappen."

Ook de beweging richting alles volledig elektrisch volgt hij met gemengde gevoelens. "Volledige elektrificeren is naar mijn mening niet de oplossing om de aarde schonere te krijgen aangezien de grote accu's te veel essentiële grondstoffen bevatten die we beter in de aarde kunnen laten. Misschien is het beter juist meer te fietsen of te lopen naar ons werk en onze afspraken, dat zal een veel positiever effect hebben op de aarde. Veel mensen zien dat anders. Thuis hebben we daar regelmatig discussies over, en dat vind ik juist leuk: van gedachten wisselen. Voor mij gaat het vooral om een evenwichtige mix. Maar goed, wie ben ik."

"Dat vind ik nu zó gezellig"

Jayton is graag onder de mensen. Met familie, maar ook met vrienden en collega's onderneemt hij graag activiteiten. "We hebben bijvoorbeeld laatst met een aantal collega's afgesproken om te gaan wielrennen. Ook met vrienden sport ik graag. Bij tenniscompetitie zorgt de thuis spelende ploeg voor hapjes en een borrel. Dan ontmoet je vaak nieuwe mensen. Dat vind ik nu zó gezellig. Nieuwe mensen, andere denkwijze en leuke spontane gesprekken. Daar houd ik van." Jayton ziet soms dat in Nederland er minder contact met elkaar is. "In Zuid-Europa wordt veel meer écht samen geleefd. Er is meer contact en meer zorg voor elkaar. Ik zou willen dat wij in Nederland elkaar niet uit het oog verliezen waardoor er meer samenhang zal zijn in onze maatschappij."

"Ik ben voor
groenbehoud,
voor meer laten staan."

COLOFON

SIGHT Inspiratie Magazine is een uitgave van SIGHT Landscaping. Naar het idee van Henri Schuurman. Met dank aan alle collega's die meewerkten aan dit magazine.

Tekst

Karijn Kats
Maartje Nuesink
Robine Blaauw

Ontwerp en vormgeving

Krispijn de Haas | Designheld

Fotografie

Rob Voss
Maartje Smit
Astrid de Wilde
SIGHT Landscaping archief

Drukwerk

Designheld

Contact

info@sightlandscaping.nl
0341 – 436 436
www.sightlandscaping.nl

📷 instagram.com/sightlandscaping
✂ @sightls
📘 facebook.com/SIGHTLandscaping
🌐 nl.linkedin.com/company/sightlandscaping

Reageren, een opmerking of inspiratie opgedaan?

Bel ons gerust: 0341 436 436

Op onze website zie je
nog meer voorbeelden
van inspirerende projecten

Neem gerust een kijkje

Niets uit deze uitgave mag geheel of gedeeltelijk worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt worden op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van Sight Landscaping
Aansprakelijkheid: Sight Landscaping sluit iedere aansprakelijkheid voor schade als gevolg van een druk of zetfouten uit.
De redactie is niet aansprakelijk voor gegevens die door derden worden verstrekt.

sightlandscaping.nl